

nye ærede Indenrigsminister et Raad, saa tror jeg ikke, at det vil falde ham meget belejligt at tage de gamle Forgængeres, hvad jeg vil kalde, politiske Synder paa sin Samvittighed; men det gjør han, naar han giver sig til at rose Forslag, der her ere forfattede. Jeg sigter til f. Ex. Forslaget om Bevillingen til Stenata for Arbejdersagen, der nu ved deres Fremlæggelse bekræfte de Indvendinger, vi fra Begyndelsen af havde imod den. De øvrige Bemærkninger med Hensyn til Kommissioner og om den Indflydelse, som hans fornuftige og gode Ord kunne udøve baade overalt og ogsaa her, skal jeg naturligvis ikke gaa nærmere ind paa; jeg vil ønske den ærede Minister til Lykke med, at han altid kan være heldig nok til at vinde Dre her for sine fornuftige og gode Ord. — Det maatte glæde os Alle at høre den meget ærede Kultusminister tale; vore Forventninger have været store, og de bleve ikke skuffede. Selv om man ikke billiger Indholdet af en Tale, gjør det dog et behageligt Indtryk at høre Tankerne fremsatte i en saa let og flydende — jeg vil ikke sige dansende — Form; men det er jo en Selsøge, at netop naar Formen er smuk, man da ofte maa passe bedre paa Indholdet for ikke at lade sig narre. Enhver opmærksom Sagtager af den høitærede Kultusministers Foredrag vil have bemærket, at der var visse Særegenheder derved; den høitærede Minister sagde, at han ikke var kommen til et Resultat med Hensyn til visse Lovforslag, og at det maatte være Rigsdagen behageligt, at Ministeren tager Tid til at overvære Forslagene nøiagtig; det maa vel sigte til de kirkelige Spørgsmaal. Det tager sig overmaade godt ud, at Regjeringen lover grundige Arbejder, men bag ved denne Udtalelse skjuler sig den Tanke, om det overhovedet i en konstitutionel Stat, hvor man har havt Grundlov i 25 Aar, i og for sig turde være tilladeligt — undtagen i særegne Trængselsfælde, — at tage imod et Embede, med hvis Hovedspørgsmaal, der, saa vidt jeg erindrer, have staaet paa Dagsordenen i over 15 Aar, man er saa ukjendt, at man i Løbet af tre Maaneder ikke engang har kunnet bestemme sig. Der findes dog imidlertid et Tillæg til, og det var, at den høitærede Minister var bleven færdig med een Side af Overveieelsen — og muligvis har han altid været færdig med denne Side — nemlig den, at vi ikke skulde vente for meget af ham. Overveieelsen gaar altsaa ikke i den Retning, hvorledes han skal komme os imøde, thi saa var det jo heller ikke saa vanskeligt, da Materialet hertil jo allerede ligger temmelig klart for, men jeg antager, at den nærmest gaar i den Retning — hvilket vi jo ville faae at se, naar Resultatet foreligger —, hvorledes den høitærede Minister skal undgaa at komme os imøde eller slippe af med os. Det bliver altsaa et Arbejde, som ikke bliver ganske lig det foregaaende; der maa komme adskilligt

Nyt ind, og det Hele maa rimeligvis være beregnet paa, hvorledes man ikke skal komme os for meget imøde, og hvorledes man bedst skal kunne undgaa os. Der er dernæst en anden Oplysning fra den høitærede nye Kirkeministers Side, som jeg er ham taknemlig for som Medlem af Thinget, — og skulde jeg blive Medlem af Finansudvalget, vilde jeg være det endnu mere, — nemlig den, at han naturligvis ikke ventede at faae alt det Begjærte, men at han dog nok alligevel mente at faae det, som var ønskeligt. Den høitærede Minister har altsaa i sit Budget — og jeg antager, at han i den Henseende har talt paa hele Regjeringens Vegne, thi jeg har ikke hørt nogen Indsigelse fra Regjeringens Side mod denne Theori — forlangt Mere, end han finder ønskeligt. Jeg vil forresten gjerne tro, at dette ikke saa sjældent har været Tilfælde, og det er jo ogsaa Noget, som den høitærede Minister har erfaret — det nævnte han udtrykkelig —, men jeg mener alligevel, at det er en seil Maner, naar vi skulle arbejde i rigtig god Tiltro og Forstaaelse med hinanden. Naar Budgettet kommer frem med den Fordring, at nu skulle vi rigtig til at have Tiltro til hinanden, saa er det forfæret, at vi skulle tage paa ethvert Tal og sige: Ja, men det er jo ikke sagt, at dette Tal er ment; maaste er kun Halvdelen eller Trejerdedelen ment, thi man veed jo ikke, efter hvilke Handelsgrundsaetninger det Hele er udarbejdet, og saa staa vi der og skulle pine ethvert Tal og lang Tid nøiagtigere og omhyggeligere undersøge enhver Grund derfor, end dersom vi stode overfor en Regjering, som saae Sagen paa samme Maade som vi, og som vilde gaa den samme Vej med Hensyn til at gjøre Alt saa sparsommeligt som muligt, og hvor lysteligt var det saa ikke at bringe Finansbudgettet til Ende. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), som i Fjor talte om Finansudvalgets Arbejder, kan nu heraf se, hvilket Arbejde blot denne ene Ytring af den høitærede Kirkeminister har lagt paa Finansudvalget (Wille: Ja, naar man fortolker den paa en saa forfæret Maade.). Ja, men hvor er da den forfæret Maade kommen fra? Den er kommen fra det ærede Medlems Venner, fra Regjeringen. Det er ikke os, der have indført det, vi ville blot have det Rigtige, men de Andre komme med Mere, end hvad der ønskes, og vi kunne dog ikke have Lov til at kaste Skatteydernes ofte surt erhvervede Penge ud i Grams. — Jeg har nu tilbage et Par Ytringer til den høitærede Justitsminister. Den høitærede Justitsminister — og det var en af de væsentligste Grunde, hvorfor jeg tillod mig at fastholde Ordet — fremsjorte igaar en Regel, som jeg tillader mig at betegne som grundlovsstridig, og jeg overlader til det høie Thing at dømme os imellem. Sagen har efter min Opfattelse en alvorlig Karakter. Den høitærede Justitsminister nævnedes som en Selsøge — ja, jeg